

Den 29. januar blev der i København og Århus demonstreret mod salget af DONG til Goldman-Sachs. Her fra Århus. Foto KP

TEMA: Rejsen til Mexico

Fra SRSF til SR: Forstærk kampen

8. marts: Retten til selvstændig
indkomst

SF RØG UD - TO TILBAGE !

Stop SR-regeringen !

SF's udtræden har ikke fået de to tilbageværende regeringspartier til at bremse op for et øjeblik at overveje, hvad budskabet fra SF's dybe krise egentlig er. Det var den folkelige modstand mod hele regeringens samlede reaktionære, nyliberale politik – og ikke en isoleret modstand mod SF's regeringspolitik – der tvang Anette Wilhelmsen til at forlade SRSF.

Privatiserings-amokløbet med salget af en del af DONG til den internationale finansspekulant Goldman-Sachs var en umiddelbar anledning. Men i virkeligheden kunne en hvilken som helst af de talrige nyliberale nedskæringsreformer, Thorning-regeringen har gennemført, have udløst dens sammenbrud.

Opinionsmålinger viser, at vælgeropbakningen til regeringen er på alle tiders lavpunkt. Det er kun SF's og Enhedslistens fortsatte parlamentariske støtte, der holder den ved magten og ministrene, gamle som nye, på taburetterne.

SF's exit har ikke fået regeringens to frontkvinder – Helle Thorning-Schmidt og Margrete Vestager – til at ryste på hånden eller så meget som at overveje nogle taktiske politiktilpasninger. De fremstiller det, som om den skrumpede SR-regering nærmest er styrket. I en større rokade er hele otte nye ministre med begejstring gået til det lukrative fad.

Regeringen fortsætter med andre ord sin parlamentariske selvmordskurs.

Dens mission for Danmarks endelige omstilling fra et kapitalistisk 'velfærdssamfund' til et råkapitalistisk 'konkurrencesamfund' er ikke afsluttet, før alle samfundsvigtige infrastrukturvirksomheder er solgt fra, den offentlige sektor gjort til en andenrangs komponent i samfundsøkonomien, de offentligt ansatte banket på plads med ringere løn- og arbejdsforhold og overførselsindkomsterne, indbefattet pensioner, banket ned på laveste EU-discount niveau.

På trods af at der ikke findes eksempler på vellykkede privatiseringer, der er kommet samfundet som helhed til gode, fortsætter stykudsalget til udlandet. Nu gælder det dankortet og Nets, som de danske banker – nøglespillerne i den økono-

miske krise siden 2008, som det store flertal i dag betaler for – vil afhænde Nets til kapitalfonde, gerne udenlandske, med henblik på at score en milliardgevinst, som brugerne med sikkerhed i sidste ende igen kommer til at betale. Goldman-Sachs er endnu engang med i køberfeltet, forlyder det. Den ny trafikminister og blå blok vil fremrykke privatiseringen af togdriften. Os,

Selvom Thorning har erklæret en slags 'reformpause', vil SR-regeringen fortsætte det asociale reformfelttog med uformindsket kraft. Nu står den på erhvervsskolereform, ny 'beskæftigelsesreform' og, selvom det foreløbig er temmelig ukonkret, et attentat på pensionerne (de offentlige).

Og så vil SR-regeringen fokusere på at indlemme Danmark i EU's bankunion – uden folkeafstemning og i al diskretion – selvom det ikke bare undergraver den nationale suverænitet, men også direkte krænker de danske EU-undtagelserne og resultatet af folkeafstemningerne, der har sagt nej til den politiske og økonomiske union.

SR-regeringen har fuld støtte til denne kurs fra regeringsalternativet og blå blok, der lover at fortsætte og forstærke den, når Lars Løkke igen indtager statsministeriet. Den har også støtte fra SF og Enhedslisten. Og fra den socialdemokratiske fagtop, der for tredje OK i træk med industri-aftalen er med til at sikre virksomhedernes profitter og sælge ud af arbejdernes interesser.

Thorning og Vestager står for historiske tilbageskridt i forhold til kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse. Den gensidige forsørgerpligt for samlevende, som blev knæsat med kontanthjælpsreformen, banker 100 års skridt hen imod økonomisk selvstændighed tilbage til begyndelsen af forrige århundrede. Ophævelsen af den gensidige forsørgerpligt for både gifte og samlevende er blevet et aktuelt kampspørgsmål.

Og Thorning og Vestager har en gang for alle rammet en pæl igennem en myte om, at kvinder på topposter betyder en anden og mere human og social politik. De fører klassepolitik. Overklassepolitik. SR-regeringen skal stoppes!

Redaktionen 11. februar 2014

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 425 kr.

Institutioner
1 år 550 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
14. marts 2014
Deadline næste nr. 07.03.14

Fra SSFR til SR-regering:

Forstærk kampen mod den nyliberale politik !

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Med SF's afgang fra regeringen har borgerskabet mistet en del af deres "røde" alibi, og mulighederne for den generelle modstand fra befolkningen og kampen for at rulle reformer tilbage står styrket. Lad os samle protesterne og organisere modstanden som brede enhedsmanifestationer og inddrage alle relevante kræfter.

Udsalget af en del af DONG til den amerikanske investeringsbank Goldman Sachs var ikke alene en kamp om udsalget af vores energiforsyning. Salget udviklede sig til også at blive et symbol på hele regeringens politik.

Privatisering og spekulationsgevinster til verdens allerrigeste og mest magtfulde mennesker i deres skattely, på bekostning af de fattigste, blev et symbol på regeringens daglige angreb på folk på overførselsindkomster, på arbejderklassen og dele af 'middelklassen' – på alle tilkæmpede sociale rettigheder.

At SF blev splittet netop pga. DONG-sagen, skyldes først og fremmest, at modstanden i hele befolkningen mod regeringens politik er voksende. Der er en udbredt skuffelse, desillusion og vrede, der ikke mindst har ramt SF og også givet frustrationer blandt SF's medlemmer.

Ved kommunalvalget i november 2013 fik SF en landsdækkende lussing fra 100.000 mennesker, der havde taget konsekvensen af, at SF i praksis viste sig ikke at repræsentere folkeskolens og de offentligt ansattes interesser.

SF's politiske linje om at "sidde med ved bordet", være med til at tage indflydelse i EU og være med til 'at tage ansvar' i en nyliberal regering, har nu ledt til et sammenbrud.

Men sammenbruddet har truet fra dag ét, for i virkeligheden var det regeringen og EU's politik, der overtog SF.

De mest ambitiøse politikere fra SF og Enhedslisten har bevæget sig i en lind

strøm til socialdemokratiske positioner. På samme måde som partiet SF selv blev fortæret sammen med deres politiske mærkesager, er de enkelte personer blevet en del af det system, de sagde, de ville ændre. Indslyttet i de herskendes tankegang blev ambitioner om magt og karriere drivkraften.

Udtalelse

SF's politik i regeringen var i praksis blå hele vejen i gennem, og dermed faldt deres 'berettigelse' bort.

Socialdemokratiet og De Radikale har køligt taget afsked med SF og sagt velkommen til dem, der skulle have lyst til at skifte parti og tage deres mandat med. Politikken vil fortsætte, som om intet var hændt, valgperioden ud – og formentlig på samme regeringsgrundlag.

Åbner S og R op for en ny forhandling og ændrer i regeringens grundlag, vil det betyde, at både SF og Enhedslisten bliver tvunget til at forholde sig til det.

Det er en svækket og afsløret regering, der står tilbage. Den kom til på løfter om en ny politik, men påtog sig at sende regningen for krisen til arbejderne og befolkningen.

SF's afgang vil skabe forbedrede betingelser for kampen mod regeringens 'reformer', mod den intense opbygning af EU-staten og mod den imperialistiske krigspolitik. Uden 'håbet' om, at SF vil tilføre blot en smule social ansvarlighed, bliver der mindre risiko for at blive lullet ind i en tro på, at regeringen ønsker at føre en rød politik.

Regeringen har mistet et figenblad, men har tilsyneladende stadig Enhedslistens støtte. Skal politikken ændres, må modstanden opbygges uden for folketinget, og fortsatte illusioner om re-

geringen vil kun spænde ben for denne bevægelse.

Lad os samle protesterne og organisere modstanden som brede enhedsmanifestationer og inddrage alle relevante kræfter.

Lad os rette et slag mod regeringens nyliberale EU-politik, for et andet og bedre Danmark!

**Rul reformerne tilbage! Social genopretning nu!
Lad de rige betale krisen!**

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen
Facebook forum

- og tegn abonnement på månedsbladet
Kommunistisk Politik

kontakt: komp@apk2000.dk

Retten til en selvstændig indkomst – i sandhed et kvindespørgsmål

Af Dorte Grenaa

Den nuværende regering har angrebet et af de mest fundamentale spørgsmål i kvindernes fremskridt herhjemme – nemlig retten til en selvstændig indkomst. Dermed skubber regeringen kvinderne tilbage til fortiden. Til dengang kvinder var hjemmegående husmødre og blev forsørget af deres mænd.

Den nye kontanthjælpsreform slår det sidste søm i en veltilrettelagt kædereaktion med indførelsen af gensidig forsørgerpligt for folk over 25 år der bor sammen eller er kærester eller for gode venner. Og med det hug falder tusindvis af familiers eksistens fra hinanden.

De øvrige reformer – dagpenge, sygedagpenge, førtidspension – smed folk over på kontanthjælp, hvilket er slemt nok. Nu ryger alle der ikke kan bevise de er enlige ud af kontanthjælpen.

Rækkefølgen af regeringens sociale reformer var tilrettelagt efter salami metoden ”vi tager en luns af gangen, så der kun bliver skallen tilbage”.

Stå uden egen indtægt. Må gøre sig afhængig af andre personer bare for at få mad til sig selv og sine børn! Det har været kvindernes mareridt herhjemme

Demonstration i København 8. februar

gennem generationer og generationer og årsag til meget ydmygelse, vold og nedværdigelse.

Gensidig forsørgerpligt i ægteskabet stammer tilbage fra 1922, hvor største-

delen af kvinderne var hjemmegående husmødre uden egen indtægt. Dengang kunne man forsørge en familie på en indtægt, men nu kræver det to indtægter. Og i dag er familiebegrebet helt anderledes, langt mere skiftende og kompleks end blot gift eller ugift.

I dag snart 100 år efter familiens forsørgerpligt er kvinderne på arbejdsmarkedet som selvstændige personer. Midt i forrige århundrede da det store flertal af kvinderne kom ud på arbejdsmarkedet fik vi rettigheder til selvstændige sociale ydelser, hvis arbejdsløshed eller sygdom ramte. Dem har regeringen lige fjernet – nu har vi endelig fået ligestillet gifte og ugifte, siger beskæftigelsesminister Mette Frederiksen.

Bliver du arbejdsløs eller syg, går der ikke lang tid nu før du ryger over på kontanthjælp. Men hvis du er gift og din mand har indkomst, skal han forsørge dig. Og hvis du er samlevende skal din kæreste forsørge dig. Du skal leve af ”kærestepenge”. Du har ingen indkomst selv. Hvad gør det ved jeres

Kvindernes internationale kampdag

8.marts

**Oktobers Støttekreds og Budskab fra Græsrodderne
inviterer ALLE til 8.marts-aften
kl.19 i Oktobers Bogbutik
Vesterfælledvej 1B, Vesterbro**

Marianne Knorr
synger Brecht med
Søren Tuxen ved
klaveret.

Dorte Grenaa holder
8.marts-talen

Der kan købes sandwich, vand, vin og kaffe-te

8. marts 2014

Sammen ruller vi fremtiden ud

Regeringens asociale reformer skubber kvinderne tilbage til fortiden

For retten til en selvstændig indtægt

En almindelig familie i dag kræver 2 indkomster. Ligeværdighed i ægteskab eller forhold kræver 2 selvstændige indtægter. I dag mister selv arbejdsløse unge kvinder på barsel kontanthjælpen, hvis de har en kæreste.

Skrot den gensidige forsørgerpligt – både for gifte og samlevende. Væk med kontanthjælpsreformen, sygedagpengereformen, førtidspensions- og dagpengereformen. Rul alle de asociale nyliberale reformer tilbage.

Reel ligeløn nu. Markant lønstigning på lavtlønsområdet

Det er 4 år siden tusinde kvinder gik på gaden for kravet om ligeløn til kvinder. Der er brug for lønkroner på hele lavtlønsområdet i stedet for snak og statistikker. Økonomisk diskriminering af kvinder på løn, livsindkomst og pension må stoppes

Fuld dækning for prisstigninger på offentlige sociale og pensions ydelser.

6 timers arbejdsdag

Nedsæt arbejdstiden til 6 timer med fuld lønkomensation. Det vil give flere jobs, mindre stress og mulighed for at få arbejde og børn til at hænge sammen. Ret til fuldtidsjob. Væk med tvangsarbejde, nyttejob og social dumping.

Ret til at leve og skabe et meningsfuldt liv – for os og for vores børn

Nej til diskriminering og ideologisk undertrykkelse – vi har brug for hinanden uanset størrelse, farve, alder eller køn.

Danmark ud af EU

EU dikterer en nyliberalistisk krisepolitik, der har voldsomme sociale konsekvenser for store dele af befolkningerne i EU – ikke mindst kvinderne. I stadig flere EU lande bliver kvinders ret til abort nægtet og afskaffet.

Støt Folkebevægelsen mod EU.
Stem nej d. 25. maj.

Nej til militarisering og dansk krigsdeltagelse

Nej til kvindeundertrykkelse og diskriminerende kvindebilleder

Solidaritet med kvindernes kamp for lighed, frihed, fred og sociale fremskridt i hele verden

Arbejderpartiet Kommunisterne
Kvindeudvalget

forhold, dit liv og din selvopfattelse? (for slet ikke at tale om børn).

Og hvad sker der i et samfund hvor man som ung skal skjule man har en kæreste, hvis man ikke vil risikere, han skal forsørge en.? Eller som folkepensionist ikke vil risikere, at man skal køres gennem kriminaliserings inkvisitionen for at have en god ven? Hvor vi skal angive hinanden og staten dyneløfte.

Det er ikke en spareøvelse, men god socialdemokratisk politik, forsikrede beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, da kontanthjælpsreformen blev vedtaget. Og vi tror hende gerne på den sidste del. Sådan er toptunet nyliberal

Kvindernes internationale kampdag

EU dikteret socialdemokratisk politik i dag.

Kvindefrigørelse og fremskridt for

kvinder, er i regeringens optik blevet en floskel til at dække over krige og invasioner ude i verden, mens man samtidig herhjemme voldtager kvindernes selvstændige økonomiske placering i samfundet, ved at fjerne retten til en selvstændig indkomst.

I øjeblikket vokser en bevægelse frem mod hele denne nyliberale reformpolitik og dens katastrofer. Mange nye grupper, protester, demonstrationer ser dagens lys. Det er i høj grad også et kvindespørgsmål og det er derfor oplagt at bruge 8.marts, Kvindernes Internationale Kampdag, som en del af at opbygge en stærk fælles kæmpende bevægelse nedefra. En bevægelse hvor vi kan rulle fremtiden ud.

Ingen reallønssikring! Ingen fremskridt! Sig Nej til OK2014

Af Kommunistisk Politik

Efter to overenskomstperioder med løntilbageholdenhed og reallønsskud var der lagt op til, at OK2014 mellem CO-Industri og DI skulle pege en anden vej: Reallønstilbagegangen skulle afløses af reel lønfremgang, og noget af det tabte siden krisen skulle indhentes.

Den indgåede 3-årige aftale på sikrer ikke et reallønsløft.

På trods af nominelle lønstigninger på mindstelønnen fra 108,70 kr. i timen med hhv. 1,50 kr. i 2014, 1,65 i 2015 og 1,80 i timen i 2016 er der ingen ga-

ranti for, at OK2014 ikke går hen og bliver endnu en reallønsskræbet. Heller ikke hvis genetillæg og det forhøjede bidrag til Fritvalgs Lønkontoen på 1 pct.(til i alt 2 pct) i løbet af de tre år tælles med.

Den nuværende lavinflation vil ikke vare ved. Den vil tværtimod vokse igen, og ganske særligt, hvis den økonomiske krise i Danmark rent faktisk er ved at være ovre, som ok-parterne hævder, og hjul og aktiviteter kommer op i højere gear.

En tilbagevenden til en 'normal' inflationstakt vil udhule lønloftet og kan betyde, at OK2014 bliver den tredje minus-OK i træk. På trods af løfterne om reallønssikring.

Det eneste OK2014 med garanti sikrer, er arbejdsgivernes voksende profiler.

Løntryks- og brandudsalgsminister Bjarne Corydon glæder sig i pressen over, at ok-aftalen 'sikrer industriens konkurrencekraft':

- Overenskomstaftalen er sammen med Vækstplan DK et godt udgangspunkt for, at landets mange industrivirksomheder kan få det maksimale ud af det kommende opsving, erklærer Corydon.

Hovedbestyrelsen i Dansk Metal anbefaler ikke uventet at stemme ja ved de kommende urafstemninger:

- Det nye treårige forlig sikrer bed-

re vilkår over en bred kam, og aftalen rummer både forbedringer af eksisterende rettigheder og nye muligheder, der skaber tryghed og gennemsigtighed, udtaler den.

Nej til OK2014

Det er store ord om ingenting.

Aftalen har ikke et ord eller nye tiltag til sikring mod social dumping, et hovedkrav for byggeri og transport. Og der er heller ingen tiltag til forbedring af trygheden i ansættelsen, f.eks. i form af længere opsigelsesvarsler eller større fratrædelsesgodtgørelser.

OK-aftalen forsøges også solgt som et fremskridt for industriens lærlinge og elever med en forhøjelse af satserne på 1,9 pct. hvert af de næste tre år. Men den rummer intet om sikring af praktikpladser, hvad der automatisk vil betyde, at en stor del af lærlingene vil havne på SU.

OK-aftalen mellem Dansk Industri og CO-Industri har normsættende virkning. Og normen, der sættes, er øget profit på de arbejdendes bekostning.

Derfor må der siges Nej ved urafstemningerne

Bliv medlem af Oktober Støttekreds

Støttekredsens formål er at sikre driften og udviklingen af de revolutionære medier -

Kommunistisk Politik, hjemmesiden kpnet.dk, KPnetavisen (facebook) og KPnetTV.

Samt Oktoberbutikkene i København, Århus og Odense

Som medlem bliver man inviteret til spændende arrangementer, udflugter, debatter mv.

At være medlem koster 100,- kr. om året - 150,- kr. for par.

Brug formularen på kpnet - eller send en mail til stottekreds@oktobernet.dk

Kontingentet indbetales på Oktobers konto (mrk. Medlem)
Bankkonto 1551 - 166 34 271
eller Giro 1-663-4271

Protester mod DONG-salg: "Pengene fosser ud af landet"

Den 29. januar blev der i København og Århus demonstreret mod salget af DONG til spekulanten Goldman Sachs. Efterhånden som flere og flere fakta omkring regeringens kyniske udsalg af landets værdier er kommet frem, er protesterne også vokset. Tæt på 200.000 underskrifter imod salget blev afleveret til finansminister Corydon. Energien og vreden var stor på begge demonstrationer.

Ved demonstrationen i Århus sagde Kirsten Normann Andersen, formand for FOA Århus, bl.a.:

"Den socialdemokratisk ledede regering snakker om konkurrencestat, og i alliance med V, K og Liberal Alliance lader de pengene fosse ud af landet.

Det er ikke første gang. Da den kollektive trafik blev privatiseret, var det, fordi konkurrencen skulle give os bedre og billigere kollektiv trafik.

Vi fik ikke bedre og billigere kollektiv trafik, vi fik bare dårligere løn- og arbejdsforhold – og i visse dele af landet er vi alvorligt udfordrede, fordi det ikke kan betale sig at etablere en tilstrækkelig god infrastruktur.

Gevinster i form af sparede lønninger fosser ud af landet, hvor de ender i kapitalfonde og skattely. Det tjener ikke lønmodtagerne.

Store områder i lille Danmark er udfordret af de private teleselskaber, som ikke kan se en gevinst i at dække hele landet. Det er en konsekvens af, at staten sidst i 90'erne solgte Tele Danmark til en kunstigt lav pris. Køberne var et amerikansk teleselskab, der kort efter solgte Tele Danmark videre til fem kapitalfonde for mindst det dobbelte beløb.

Privatiseringsamok

Man kan ikke tvinge de private teleudbydere til at bruge deres store overskud til udbygning i yderområderne, som de ikke tjener noget på.

Pengene fosser ud af landet, og skatteyderne får ikke gevinsten af DONG's store investeringer i havvindmøller. Nu skal Goldman Sachs have deres bid af kagen.

Corydon siger, han har mindsket skatteydernes risiko for tab. Men aftalen sætter snævre grænser for, hvad det amerikanske selskab kan tabe, og derfor beskytter aftalen ikke de danske skatteydere.

Til gengæld forhindrer den skatteyderne i at få de penge, som Goldman Sachs forventer at score.

Og hvis det offentlige ikke selv må score den slags, bliver det en selvopfyldende borgerlig klagesang, at den offentlige sektor aldrig kan finde ud af at tjene penge, kun at bruge dem.

Et offentligt ejet selskab er blevet verdens førende inden for en af fremtidens energiformer, og det er naturligt, at vi som borgere får den fulde gevinst. For slet ikke at tale om, at vi mister indflydelse på, hvordan den danske energiforsyning også i fremtiden skal dække hele landet.

Det grænser til magtarrogance, at danske politikere fortsætter deres engagement i Goldman Sachs, når nu man er blevet bekendt med, at pengene fosser ud af landet, fordi Goldman Sachs har planlagt, hvordan DONG-gevinsten skal ende i skattely, mens de samme politikere sparer velfærden i stumper og stykker."

APK: STOP salget af DONG !

På demonstrationerne blev denne løbeseddel delt ud af APK

Vores regering står stadigt mere tydeligt frem som finanskapitalens regering, og som EU's forlængede arm. Hvis det går efter regeringens hoved, skal Danmark udvikles til en ren forretning, hvor enhver institution måles på den profit, den kan kaste af sig.

Ikke til fordel befolkningen, som Corydon påstår, men for investorerne, den internationale finanskapital.

Velfærd betragtes som en omkostning, der skal barberes ned til et minimum. Regeringens prioritering er klar. Vi fyldes med løgne om aftalens fordele for skatteyderne, flere arbejdspladser, Goldmann Sachs' store 'risi-

ko' osv. Mens sandheden er, at

- kontrollen over energiforsyningen foræres til en skruppelløs investeringsbank gennem varetøret til Goldmann Sachs.
- aftalen giver milliongevinster til toppen i DONG. Anslået til i alt 1,5 milliarder.
- befolkningen i Danmark løber risikoen, Goldmann Sachs er sikret.
- privatisering giver højere elpriser.
- EU dikterer privatisering og prioriterer energiområdet højt.
- Corydon og regeringen sætter enhver demokratisk debat til side.

DONG's topchef Henrik Poulsen spiller en særlig rolle. Han samarbejder med Goldman Sachs gennem sin be-

styrelsespost i ISS og har i et tidligere job gennemført en række opkøb sammen med Goldman Sachs.

EU forhandler i øjeblikket frihandelsaftale med USA. En aftale, der vil være en kæmpe foræring til monopoler og investeringsbanker som Goldman Sachs.

**STOP REGERINGENS UDSALG
AF DANMARK!
STOP PRIVATISERINGERNE
– NEJ TIL SALG AF DONG!
DANMARK UD AF EU!**

*Arbejderpartiet Kommunisterne
– www.kpnet.dk*

DONG: Regeringen for de pengegriske

Ethvert land, eller måske oven i købet enhver region, må eje og producere og distribuere energi selv. Det er det forsyningsikkerhedsmæssige og ressourcemæssigt mest fornuftige og på den lange bane også det mest økonomiske.

Men alt det handler den aktuelle debat om DONG-salget ikke om. Den handler om, at nogle få griske politikere og finansmænd vil skovle penge hjem til deres egne i forvejen overfyldte lommer. Og guldgåsen bliver ikke federe end kontrol og monopol på basale fornødenheder. Her er den lidt alternative udlægning af den nye lussing til Thornings regering:

Sagen om salget af aktier i DONG er i virkeligheden fuldstændig magen til alle andre privatiseringssager.

EU-liberaliseringen er den bagvedliggende dagsorden, i denne sammenhæng af hele energisektoren. Ét stort frit europæisk marked for el og gas vil give forbrugerne billigere strøm, er det stående argument.

Som de andre gange påtager staten sig at samle de mindre aktører under en samlet hat, så de kommende private ejere ikke skal stå med besværet med retssager og dyre tvister. De lokale danske kraftvarmeværker er således blevet samlet i regionale økonomiske enheder og for en stor dels vedkommende samlet sammen under DONG op til første salgsforsøg i 2008.

Hver enkelt af disse opkøb er værd at erindre, men vi skal her springe de-

taljerne over. De efterlod samlet et indtryk af en branche, der fra at have haft en relativt velfungerende og veldrevet nonprofit foreningskultur begyndte at opføre sig som små spekulanter, der tabte penge på alt fra udenlandske investeringer til lyslederkabler og vindmøller. Pengene fossede ud af sektoren, og DONG og nogle udenlandske aktører begyndte at købe op.

Da den cykliske nedtur ramte, blev regeringen nødt til at udskyde salget til bedre tider, og fik til gengæld tid på hånden til at formøble flere penge.

Der skete samtidig en helt anden og uventet udvikling, da en ny havvindmølle-division inden for DONG regnede ud, hvordan man kunne tjene penge ved at organisere opførelsen og drive vindmølleparker og lade pensionskasser med langsigtede interesser komme ind som ejere af de enkelte projektor. Ude var den dyre og usikre kortsigtede spekulationskapital, og ude var DONG's ejerrisiko.

Da det blev opdaget, at DONG tjente penge, og at nye ejerformer med decen-

trale elementer kom til live, hvor selv mindre pensionskasser kunne være direkte med uden at blive tvunget til at sende pengene til en lyssky og dyr investeringsfond, så fik bestyrelsesformanden fra Venstre, Fritz H. Schur, ordningen lukket ned og ledelsen fyret.

Den gæld, der er opstået som følge af fejlinvesteringer i gasoptioner m.v., er blevet et selvstændigt argument for at hente ny kapital ind og hurtigt gå mod en børsintroduktion. Især siges det, at de nye penge er vigtige af hensyn til havvindmølle-ambitionen. Et nyt salgsforsøg er berammet til om senest fire år, i 2018.

Dette selvom salgsplanen altså også var der dengang for seks år siden, da DONG ikke skyldte fire mia. væk på spekulative forretninger, og selvom der er udviklet et koncept, der betyder, at der ikke er behov for, at DONG selv skal stille med penge. Det hele er en stor gang løgn, og det føjer kun spot til skade, at regeringen begejstret kunne præsentere det skrupelløse amerikanske firma Goldman Sachs som ny strategisk partner. En makker, der kun har det formål at tjene tonsvis af penge. Penge, der skal komme fra de danske og europæiske forbruger af strøm.

Den nyindsatte ledelse i DONG modtager en kæmpe bonus efter handlen, og spiller Bjarne Don Coridone sine kort, kan han komme til at ende som en anden Dyremose.

fsk

Carsten Koch-udvalget:

Nedskæring af dagpengene, og væk med selvvalgt uddannelse

Regeringens udvalg for 'aktiv beskæftigelsesindsats', Carsten Koch-udvalget, har været i gang i snart et år. Udvalget fremlægger sin rapport med anbefalinger sidst i februar, men den lækkes for tiden i afmålte portioner til pressen. Fjernelse af retten til selvvalgt uddannelse og lavere dagpengesatser er nogle af de foreslåede 'indsatser'.

Stop beskæftigelsesreformen !

De første meldinger lød tilforladelige. Men man kan dårligt forestille sig, at vores nyliberale regering vil barsle med noget, der i hovedtrækkene vil forbedre de arbejdsløses muligheder og

situation. Med de seneste udmeldinger om udvalgets 'resultater' er sløret da også ved at være løftet.

FOA's næstformand Mona Striib udtaler: "Carsten Koch-udvalgets forslag vil samlet set forværre situationen for de ledige. Deres rettigheder skal udvandes, de skal sanktioneres yderligere – og samlet set vil det blive klart værre at være ledig i fremtiden."

Individuel klargøring af varen arbejdskraft

De første læk fra udvalget drejede sig om en mere individuel behandling af de arbejdsløse. Der lød positive erklæringer, såsom 'at tage udgangspunkt i den enkeltes særlige situation' og lignende plusord.

Alle kan sikkert blive enige om, at de berygtede jobsøgnings- og aktiveringskurser, hvor man lærer at give et fast håndtryk eller tegne sin personlighed som et dyr, kan skrottes. Dog lige bortset fra de 'private aktører', der tjener fedt på privatiseringen af området.

For nylig pegede HK på, hvordan de private firmaer gør grin med arbejdsløse, mens de malker kommunens kasser. F.eks. har jobfirmaet A3 udviklet en 'jobrobot', som tæppebomber vilkårlige virksomheder med ansøgninger fra arbejdsløse.

Ud over denne aktivitet, og at skrive på sit CV endnu en gang, skete der ikke noget på kurset.

Hvad der i praksis ligger i den mere individuelle behandling af de arbejdsløse, vil vise sig. En af tingene vil være en udførlig computerregistrering af alt, hvad erhvervslivet måtte finde relevant. En personlig database, en varedeklaration på den enkelte i arbejdsgivernes

supermarked for varen arbejdskraft med frit valg på alle hylder.

Nedskæring af dagpengene, og væk med selvvalgt uddannelse

Efter grundigt at have beskåret retten til dagpenge, gennem at forkorte perioden og stramme optjeningskravet, kommer turen til også at skære i satsene. Bistandshjælpen er jo halveret for de unge og 'uddannelsesparate' på bistandshjælp, så jorden er gødet for noget tilsvarende for dagpengene.

Ifølge læk fra udvalget forestiller man sig, at arbejdsløse over 30 år går ned på en lavere dagpengesats, hvis de tager en erhvervsuddannelse. Hvor langt denne uddannelsestakst skal ned, må vi vente med at få at vide, men hvis den arbejdsløse ikke kan leve af beløbet, så medfølger retten til at tage et lån!

Retten til seks ugers selvvalgt ud-

dannelse skal selvfølgelig også væk – som bl.a. Venstre har ønsket det. De arbejdsløse, der vurderes som 'personer, der ikke har problemer med at tage et job her og nu', mister helt retten til uddannelse.

Forringet jobrotation og finansiering gennem bloktilskud

Tilskuddet til jobrotation skal halveres, og derved forringes muligheden for at komme ind og få arbejds erfaring til en overenskomstmæssig løn, mens andre får mulighed for at lære nyt gennem kurser.

Endelig foreslår udvalget, at finansieringen af dagpengesystemet skal ske gennem kommunale bloktilskud.

"Dette forslag kunne være skrevet af budgetbisserne i KL og Finansministeriet, og det vil blive en fortrinlig fremtidig metode til at få kommunal økonomi til at hænge sammen, når der fattes penge i de enkelte kommuner. Så kan man skære ned på beskæftigelsesindsatsen, ligesom man skærer i ældreplejen eller normeringerne i daginstitutionerne," siger Mona Striib.

Carsten Koch-udvalgets anbefalinger vil ikke være positive for de arbejdsløse, men ammunition til nye angreb.

Er togdrift fremtidens transportform i Danmark?

Den politiske aftale om TogfondenDK afsætter 23 milliarder kroner til den danske jernbane og cementerer en fortsat høj billetpris og dårlige forhold de kommende ti år.

Hvis man tænker, at skinner også vil være en central del af transporten i de kommende 20 til 40 år i Danmark, så er det nødvendigt, at der løbende investeres i en opgradering til moderne teknologi. Det vil sige flere skinner og nye stationer, moderne signaler og mere automatik i togene, og det vil først og fremmest sige udbygning til el-drift og nye tog.

Det er vedtaget en gang før – i 1970'erne under oliekrisen. Senere

blev det ændret til flere motorveje under de nyliberale vinde, der har behersket verden siden 80'erne.

Togfond DK

Den nye plan, der er vedtaget i et forlig i januar 2014 mellem Enhedslisten, Dansk Folkeparti og regeringen, indebærer det kompromis, at alle fossile dråber først skal suges op, før planen om grønnere trafik kan komme i gang for alvor; planen skal nemlig delvist finansieres via en harmonisering af be-

skatningen af Nordsøolien.

Det er langtfra alle, der mener, at olieprisen vil holde sig stabil, så staten kan hive de 23 mia. kr. hjem, der budgetteres med, plus en reservepulje på ca. fem mia., men det er en del af aftalen at vente med at bruge pengene, til de er i hånden.

Det miljø- og klimapolitiske er ikke det eneste problematiske ved at vedtage en plan for udbygningen af togstrækninger fra 2020 og frem.

De mange mia. kr. dyre dieseldrevne tog, der knap nok er kommet ud på skinnerne, skal sælges og erstattes, og underskuddet er allerede pålagt passagererne, som det er praksis.

Det samme er også udgifterne til nye billetsystemer og eksperimenter med privatisering af kystbanen og de mange andre "gode" ideer, som politikerne har afprøvet. Og netop en alt for høj billetpris, i kombination med dårlige køreplaner og kronisk overbelægning af materiellet, er de virkelige alvorlige problemer lige nu. Og dem handler den nye plan ikke om. Det kan betyde 10-15 år mere med dårlige forhold.

De store byers timeplan

Det helt store projekt, der har båret overskrifterne, er, at hastigheden skal op, især for rejsende mellem landets fem største byer. Eller i hvert fald mellem Odense og landets andre store byer.

Den lange motorvejsby, der er vokset frem fra Fredericia til Skanderborg, tæller ikke med som en by, og de nye skinner og stationer vil blive lagt helt uden om dette område.

Når man kigger på Danmarkskortet, er det især strækningen mellem Odense og Århus, der slår en omvej i forhold til den ønskede fugleflugtslinje, der kan

sænke transporttiden med en halv time. Politikerne fra Århus har forgæves plæderet for, at det nærmere er hele turen over Fyn, der burde sløjfes til gengæld for en fast forbindelse fra Århus til Sjælland, men de ambitioner er der ikke blevet råd til.

Løsningen på time-ambitionen i transportministeriet er blevet en bro hen over Vejle Fjord. For de faste brugere af den kollektive trafik giver det især fordele for de passagerer fra Århus, der er på vej til Odense eller København.

Resten spises af med snak om, at de skal glæde sig over bedre plads på deres stationer, nu hvor de slipper for lyn-toget. Enhedslisten kom igennem med et krav om, at man skal kunne cykle på broen, mens Dansk Folkeparti så sig betalt med en forbindelse til Billund lufthavn.

Fremtidssceneriet arbejder med forskellige systemer til højhastighedslyntog, regionaltoget, privatbaner, S-toget, metro og letbane samt internationale forbindelser og godsbanen.

Storbyernes timeplan baserer sig, ud over nye skinner, på nye højhastig-

hedslyntog, og der er ikke udsigt til de vil blive brugt på andre strækninger. Da der heller ikke er lagt op til en udbygning, og det ikke er muligt at presse flere tog igennem Lillebælts- og Storebæltsforbindelsen, betyder det, at det nuværende antal regionalforbindelser mellem landsdelene vil blive reduceret for at give plads til de nye tog, mens det er meningen, at godstrafikken skal ledes uden om Fyn.

Teknologisk fremskridt

Danmark er blandt de sidste til at skifte til nye teknologier inden for kollektiv trafik, og de nye investeringer i eldrift og højhastighedsnet med op til 200 km i timen vil tidligst komme på plads 35 år efter Sverige og Tyskland.

Til gengæld kan Danmark prale af at være hurtige til at nedlægge f.eks. sporvognene, eller trolleybussen. Metroen i København er en positiv undtagelse. Og selvom den kom et halvt århundrede efter resten af verden, er det et vel fungerende fuldautomatiseret, førerløst system.

Folkebevægelsen mod EU's nye spidskandidat Rina Ronja Kari afløste den 5. februar Søren Søndergaard i EU-parlamentet.

Parlamentet behandler nu den planlagte Bankunion, dens afviklingsmekanisme (SRM) og dens fælles EU-fond (SRF). Mere end to tredjedele af EU-parlamentsmedlemmerne stemte for en udtalelse, som skal presse medlemslandene til at opgive mere økonomisk selvbestemmelse til fordel for Bankunionen.

Den endelige aftale om Bankunionen forventes på plads om kort tid.

MEP Rina Ronja Kari:

"EU-parlamentets holdning til Bankunionen er skræmmende"

Rina Ronja Kari stemte imod. Folkebevægelsen mod EU har altid stået for forsvar af selvbestemmelse og vendt sig mod mere union.

- EU-parlamentets holdning til Bankunionen er skræmmende. Det underminerer EU-landenes økonomiske selvbestemmelse uden at tage hånd om de problemer, der skabte krisen, siger MEP Rina Ronja Kari.

- Bankunionen giver EU en uhyggelig magt over de deltagende landes økonomiske politik. Den er et væsentligt led i dannelsen af en udemokratisk og centralistisk Eurostat, siger hun.

- Bankunionen tager slet ikke fat i roden til krisen. Det skal være slut med 'too-big-to-fail'-banker, som sender lande og kontinenter i økonomisk ruin.

Vagtskifte

Folkebevægelsen vil have internationale holdbare løsninger, som ikke kun handler om at tilfredsstille EU-entusiasters hede ønsker om en Eurostat, siger Rina Ronja Kari.

Folkebevægelsen mod EU kræver en folkeafstemning om dansk tilslutning til Bankunionen.

Rina Ronja: Repræsentant nr. 12

Den 28-årige Rina Ronja Kari afløser Søren Søndergaard, som har varetaget posten som Folkebevægelsens indtil

Den nye aftale er i forlængelse af de senere års forlig om totaludskiftning af signalanlæg 2009, Femernforbindelsen 2009 og Elektrificering af Esbjerg-Lunderskov-strækningen m.v. 2012.

En stribe hastighedsforbedringer skulle kunne mærkes allerede inden 2020 pga. de nye signalanlæg og den længe ventede og helt nødvendige vedligeholdelse af skinner, der foregår i øjeblikket. 16 mindre forbedringer og udbygninger af de regionale skinner til samlet 1,8 mia. er lagt ind i det nye forlig og forventes derfor først igangsat om otte til ti år.

For pendlere og andre faste brugere er der altså ingen løsninger foreløbig, og de nye planer betyder, at passagerer til fjerntrafik efter 2024 – hvis planerne holder – vil få et togskift mere end i dag, hvilket hurtigt kan opsluge de sparede minutter.

En væsentlig lavere billetpris og mange flere pladser er det krav, der står øverst på listen blandt pendlere og almindelige mennesker. Det krav bliver ikke opfyldt af det nye forlig.

-fsk

videre enlige repræsentant i EU-parlamentet gennem syv år. Det giver hende godt fire måneder til at orientere sig inde bag murene før parlamentsvalget den 25. maj.

Ud over Søren Søndergaard har Jens Peter Bonde, Jørgen Bøgh, Sven Skovmand, Else Hammerich, Birgit Bjørnvig, Ib Christensen, Ulla Sandbæk, Lis Jensen, Jens Okking og Ole Krarup tidligere repræsenteret Folkebevægelsen i Bruxelles.

Rina Ronja Kari stillede op til EU-parlamentet for første gang i 2004, som dengang 19-årig valgets yngste danske kandidat. Ved valget i år bliver hun formelt valgets yngste danske spidskandidat.

Hun har været talsperson for Folkebevægelsen siden 2008 og var inden da i en årrække talsperson for Ungdom mod EU.

Hun er cand.soc. i virksomhedsledelse fra Roskilde Universitet og har arbejdet som organisationskonsulent i en faglig organisation.

Sladrehanken

På mange arbejdspladser opererer fedterøve og sladrehanke. Der er tale om nærmest siamesiske tvillinger. Sladrehanken fedter, og fedterøven sladrer! For alle andre ansatte er det et yderst ubehageligt fænomen. Det giver et rigtigt betændt arbejdsmiljø, hvor man aldrig aner, hvad og til hvem man skal fortælle hvad.

Jeg har heldigvis ikke kendskab til eksistensen af sladrehanke på min arbejdsplads. I hvert fald ikke i menneskelig form. Det betyder også, at vi har en god kammeratlig og til tider løssluppen tone chaufførerne imellem!

Sladrehanke antager imidlertid også andre skikkelser end mennesker. Der tales ikke om aliens, men om simple tekniske anordninger. Alle arbejdspladser kender til overvågning af de ansattes brug af computer. Ofte er forklaringen, at firmapolitikken forbyder brug af hjemmesider med (børne)porno eller spil med meget andet.

I transportsektoren benyttes fartsskrivere som overvågere – mest til politiets fornøjelse, idet vognmanden er ligeglad eller til tider direkte tilrettelægger opgaverne, så køre-/hviletidsbestemmelserne er umulige at overholde. Men vognmændene har deres helt egne tekniske installationer, som kan lure deres ansatte af: GPS-overvågning. Disse snarrådige spioner giver vognmand og disponenter mulighed for at kigge chaufføren over skulderen.

Min vognmand har efter nytår installeret disse 'trackere' i alle busserne. Der er nu styr på bevægelserne. Tillidsmanden blev for en god ordens skyld orienteret:

- Det er jo ikke for at overvåge dine kollegaer, men det giver mig mulighed for at tilbagevise krav om erstatning, hvis en privat person hævder, at det er en af selskabets busser, der har forvoldt skaden. Jeg kan jo dokumentere, hvor busserne har været henne på det givne tidspunkt.

Reaktionen fra chaufførerne var klar nok:

- Så tror vi på den, og på julemanden, men så heller ikke mere!

Vi var udmærket godt klar over, at sladrehanken havde flere formål. Fremover er svinkeærinder vanskeliggjort, idet bussens bevægelser skal kunne forklares. Et smut forbi IKEA for at hente et par kolli skal falde naturligt ind på ruten. Det er stort set umuligt, men sådanne ærinder kan til tider kombineres med pauserne, idet vognmanden ikke kan bestemme, hvor vi skal indtage frokosten.

Det er til gengæld meget værre, at vores fleksible arbejdstid med spionen er strammet voldsomt op. Det er

slut med at score fordelene, hvis vi af uransagelige årsager har vundet noget tid, hvorfor vores fyraften er fremskyndet, da vi selv har draget fordel af situationen.

I fremtiden kan det kaldes bedrag, hvis bussen afleveres på garagen kl. 21.30, mens der på arbejdseddelen er noteret 22.00.

Hvis man tror på, at vognmanden ikke vil knalde os for det, så er man dummere end dem, der tror på julemanden.

Det vil vise sig, hvor mange fordele vognmanden har eller vil få af denne sleske gavstrik. I hvert fald blev jeg personligt kontaktet en sen torsdag aften, hvor vognmanden selv havde vagttelefonen:

- Nu skal du høre. Tim har nogle problemer med sin lift og har brug for noget assistance. Jeg kan se, at du er i Brønshøj, så kan du ikke efter denne tur lige runde Vanløse, hvor Tim holder? Så giver jeg ham besked.

Mens jeg fartede rundt i Brønshøj og Tim i Vanløse, blev vi kontaktet adskillige gange af vognmanden der fulgte vores færden minutløst på sin PC hjemmefra.

Formålet med GPS-spionen er alt andet end et forsikringsspørgsmål.

Reno

8. februar -
8. marts

Demonstrationer 8. februar og 8. marts

Tag velfærden tilbage!

En landsdækkende bevægelse, der retter sig mod generalangrebet på levestilkårene – mod regeringens og folketingets endeløse række af ’reformer’ – er under opbygning. En bevægelse, der samler til forsvar for velfærdsrettigheder og kræver de asociale nedskæringsreformer rullet tilbage

Lokale grupper gik på gaden den 8. februar i en række byer landet over:
”Vi er en del af en landsdækkende aktionsdag for at bevare velfærden. Regeringen er allerede i gang med flere nedskæringsreformer, reaktioner er påkrævet,” som de skrev i København.

Bevægelsen har udviklet sig uden

støtte fra partierne i ’rød’ og blå blok. Heller ikke Enhedslisten som parti har støttet eller mobiliseret til den. Den har heller ikke fået støtte fra faglige organisationer, som generelt set har ladet angrebene på overførselsindkomster passere.

Men bevægelsen er der. Den forlanger også at få støtte fra partier og organisationer uden for blokkene og fra fagorganisationer og sociale bevægelser. Det er et oprør nedefra – med store perspektiver.

Næste gang den manifesterer sig, vil være 8. marts – på kvindernes internationale kampdag.

Manifestationer 8. februar

Randers

I Randers blev der holdt sørgeoptog for den bortgangne velfærd. Marianne Grann sagde bl.a.:

”Vores sikkerhedsnet forsvinder. Vores forældre og bedsteforældre byggede velfærden op, vi har slået kampen én gang, nu gør vi det så igen.”

Vestjylland

Marianne Andersen fra Bevar Velfærden sagde bl.a.:

”Vi er trætte af reformer, der skærer

ned på velfærden. Det skal stoppes nu. Reformerne skal ruller tilbage, og velfærden skal sættes på dagsordenen igen.”

Også her fortsætter bevægelsen og Bevar Velfærden. Vestjylland holder opfølgingsmøde den 27. februar klokken 18.30, formentlig i FOA’s lokaler i Holstebro.

Horsens

I Horsens stod ’Behandl os ordentligt’ bag dagens demonstration.

Odense

Her gik man på gaden under overskriften *Bevar velfærden – Demonstration mod velfærdsamputation.*

Manifestationen fandt sted på Flakhaven ud mod Gågaden. Der blev konstateret, at dette her blot var en start, og her er lagt op til udvikling af en modstandsbevægelse mod velfærdsamputation en gang om måneden hen over foråret.

”Vi fortsætter ’folkebevægelsen’ og arbejder på en ny demo den 8. marts, hvilket også er ’kvindernes kampdag’ – derfor meget nærliggende at bruge den gensidige forsørgerpligt som et tema.

Vi mødes igen på mandag kl. 18.30 - 20.30 på ’Paraplyen’ i Nørregade.”

Esbjerg

”Iskold demonstration mod kolde reformer.”

JydskeVestkysten

København

”Vi siger farvel til velfærd, solidaritet, empati, forskellighed, menneskelighed og demokrati.

Kontanthjælpsreform, sygedagpengereform, gensidig forsørgerpligt, plejebesparelser, SU-reform, højere pensionsalder, mørklægningslov, løndumping og nyttejobs, skattelettelser for de rige og besparelser for de fattige. Velfærden er allerede afskaffet for en stor del af Danmarks befolkning.” Sådan stod der i indkaldelsen.

Demonstrationen startede med at vise solidaritet med murenes kamp mod social dumping og gik fra Dansk Byggeri – hvor murerne aktionerede – videre til Rådhuspladsen.

Rul reformerne tilbage!

Gerd Berlevs tale for Københavnerdelen af Bevar Velfærdssamfundet.

Tak for ordet. Først en lille opsang om, hvorfor vi fra Far-vel-færd har valgt at starte her sammen med jer murere:

1. januar 2014 vil gå over i historien som en skændsel. Det blev dagen, hvor den sociale massegrav, som vi troede var lukket for altid, åbnede sig igen og blev fyldt med titusinder af ofre for dagpenge-, kontanthjælps-, førtids- og fleks- med flere nedskærings-reformer.

’Velfærdstaten Danmark’ ligger i samme grav. Den nåede ikke engang at blive 50. Nu gælder EU’s discount-model, og den barberes baglæns år for år i alle unionslande. Pensionsalder og arbejdstid skal op, mens lønninger og jobsikkerhed skal ned, og sociale ydelser barberes til et absolut minimum. Tysklands Hartz 4 danner model for danske regeringer. Og der skabes den rejsende arbejdsstyrke, kapitalen altid har drømt om.

Troen på SR(SF)-regeringen er pist væk. Den kom til på løfter om en ny politik, men påtog sig at fortsætte den borgerlige regerings politik og sende regningen for krisen til arbejderne og befolkningen.

For samfundets underste er nedturen katastrofal. Sulten banker på, og frygten for fremtiden med nye straffe for at blive arbejdsløs, syg, gammel, handicappet, samboende. Denne frygt banker også de arbejdende på plads til at godtage elendige overenskomster. Det er jo ikke nemt at vide, hvor længe man har jobbet, når der står en hær af udmarvede nyttejobbere og udfaldne fra dagpenge- og kontanthjælpssystemet parat til at tage over sammen med skruppelløse dækfirmaer, der sælger billig arbejdskraft fra østlandene. EU’s frie bevægelighed øger udnyttelsen af arbejdskraften, og aktionærer og kapitalister mæsker sig i store profiler.

Vi har fået privatiseringer af arvesølvet til gavn for internationale finanssskurke, vi har fået skattelettelser til gavn for de rige og besparelser på alt, hvad der er til gavn for de fattige. Vi har fået SU-stramninger, så de studerende kommer hurtigere ud på arbejdsmarkedet.

Det vi ser, er kapitalens benhårde offensiv mod arbejderklassen, mod folk på overførselsindkomster og mod dele af ’middelklassen’. Både politiske og sociale rettigheder skal fjernes, reallønnen skal presses stadig længere nedad, og den daglige og ugentlige arbejdstid skal øges. Livsarbejdstiden som slave for kapitalen skal forlænges.

Der findes kun ét svar: benhård kamp – arbejdende og arbejdsløse sammen.

Rul reformerne tilbage! Social genopretning nu! Lad de rige selv betale deres krise!

Nu vil demonstrationen Far-vel-færd gå til Rådhuspladsen. Vi har demonstrationstilladelse. Det betyder, at vi går på gaden med banneret forrest. Og tak til murerne. God kamp. Vi ses inden længe.

De rige får det igen, som de vil have det, med Mexicos olie

Af Gary Engler

Lever vi i en tid, hvor almindelige mennesker har glemt deres historie, og hvor alle de, som ikke husker fortiden, vil blive tvunget til at genopleve dens brutale virkelighed?

Jeg kom til at tænke på det, da to canadiske turister marcherede sammen med andre tusinder langs *Paseo de la Reforma* i Mexico City i sidste uge for at demonstrere modstand mod den energi-'reform', som de mexicanske lovgivere debatterede. Den ny lov vil tillade udenlandske olie-giganter at operere i landet for første gang i 75 år.

De folk, som kom fra alle ender af landet for at danne en menneskekæde rundt om det mexicanske senat og deputetkammer, var bestemt bevidste om deres historie og viste det med skilte, slagord, taler og sange, som begyndte tidligt om morgenen og fortsatte til sen nat. Larmen, trafikpropper og tusindvis af urobetjente skræmte både turister og lokale.

For studenterne og de andre, som hamrede på metalbarrikaderne omkring regeringsbygningerne, er det at ændre forfatningen, så den tillader udenlandske multinationale koncerner at udnytte landets olie- og naturgasressourcer, en tilbagevenden til den grimme gamle tid før 1930, hvor den mexicanske regering udøvede mindre reel magt end de udenlandske selskaber, der kontrollerede den vitale energisektor.

Plakater klistret op på barrikaderne alluderede til historien: 'Spanierne kom for at stjæle det gule guld og gøre det til nipsgenstande. Gringoerne kommer efter det sorte guld. Vil I være tavse?'

Faktisk fejres ekspropriationen i 1938 af verdens næststørste olieindustri – den første nationalisering i et kapitalistisk land – og skabelsen af det rege-

Pemex ikke til salg. Fra demonstration mod privatisering Mexico City den 1. sept. 2013

ringsejede Pemex over hele Mexico, og dens betydning for landets opbygning og udvikling læres i skolen. Børnene lærer, hvordan olieprofitterne, der engang gik til udenlandske investorer, nu blev i landet for at bygge skoler, veje og sikre sociale ydelser.

TEMA: Rejsen til Mexico

Den moderat venstreorienterede præsident Lázaro Cardenas, som tog konfrontationen med og besejrede datidens olie-giganter, hædres med gader, parker, skoler og andre bygninger, som bærer hans navn, og han betragtes generelt som en af grundlæggerne af det moderne Mexico.

Det er ironisk nok det parti, som Cardenas var en hovedkraft i at skabe, det regerende PRI (*det Institutionelle Revolutionsparti, ligesom Socialdemokraterne i Danmark medlem af 'Den socialistiske internationale', o.a.*), der sammen med det åbent højreorienterede PAN nedstemte forfatningen med mere end to tredjedele af stemmerne både i senatet (95-28 i tirsdags) og i underhuset (353-134 i torsdags). Det eneste, der mangler, for at lovforslaget

skal blive gældende lov, er en godkendelse af 17 af de 31 delstatsparlamerter, hvor de fleste kontrolleredes af PRI og PAN.

Statuerne og skolepensum gør det svært at argumentere med, at de almindelige mexicanere ikke kender til landets olieindustri og dens historie og de glimrende begrundelser for at beholde 'folkets' ejerskab af denne vitale ressource. Faktisk viste en måling, der blev offentliggjort i juni, at 65 procent af mexicanerne er modstandere af udenlandske investeringer

i olieindustrien. De fleste mener helt klart, at olien tilhører folket, og at profitterne skal investere i landets fremtid frem for at pynte på bundlinjen hos Exxon Mobil, Shell, BP og Chevron.

Det problem, som Mexico står over for, er faktisk ikke mangel på historisk erindring. Det er mangelen på virkeligt demokrati. Det er den herskende klasse, både den internationale og den mexicanske, magt til at få det, som de vil have det. De folk, som vil have gevinst af en tilstrømning af udenlandsk kapital og en genindførelse af 'det fri initiativ' i olieindustrien, ved ganske udmærket, at lovgivningen i sidste ende vil være negativ for de fleste mexicanere, men de er ligeglade. De sørger i første række for at berige sig.

Kapitalismens lovprisere proklamerer højlydt, at 'grådighed er godt', og alligevel lader vi, som om vi bliver forbavsede, når kapitalister handler i egen interesse og tilsidesætter det fælles bedste.

Mexicanske kapitalister vil ødelægge det regeringsejede Pemex, som de har forsøgt det i årtier, for al økonomisk virksomhed, som ikke producerer privatprofit, er ubrugelig for dem – ja, værre end blot ubrugelig, for den kan give et eksempel på et andet økonomisk system.

Hvad der sker med den mexicanske olieindustri, er endnu et tilbageskridt i en lang række internationale tilbageslag for alt, hvad der begrænser de 0,1 procent rigeste i verden, som sætter sig på langt den overvejende del af profitterne fra det kapitalistiske system.

Indtil vi – de 90 procent, der arbejder for føden, og som er i stand til at gribe

magten – rejser os og udfordrer de 0,1 procents mindretalsregimer, vil tingene bare blive stadig værre. Endnu flere sociale tiltag vil blive beskåret, flere nationaliserede industrier vil blive solgt til privatinteresser, og vores såkaldte kapitalistiske demokrati vil blive ved med bare at være en stemme pr. dollar.

Udsalget af den mexicanske olieindustri er blot det seneste eksempel på,

hvor kapitalismen fører os hen.

Mexico City 16. december 2013

Gary Engler er fagforeningsmand.

Oversat efter

The Rich Get Their Oily Way again in Mexico.

Dissident Voice

Blandt marxist-leninister i Mexico City

Af Klaus Riis

Man skal ikke køre i bil til Mexico City. Risikoen for at blive opslugt af en af de talløse uendelige bilkøer på ind- og ud-fartsvejene i den gigantiske by, og aldrig slippe ud igen, er overhængende.

I stedet skal man komme med fly, smutte ind under den grålige forureningssky med udstødningerne fra 22 millioner mennesker, når der kommer sol igennem, og lade sig teleportere direkte til *Paseo de La Reforma*.

Det er den brede boulevard, der gennemskærer byen. Arterien, der bringer nyt blod til dens hjertekamre.

Den giver lys og grønt. Ikke bare i rækker af træer på begge sider. Der er plads til en park som Alameda-parken. Talrige statuer og mindesmærker kranser avenuen, som på sine forskellige dele står som et monument over forskellige politiske perioder i det uafhængige Mexico historie, hver med sin stil. Den allerseneste er skyskraberne, der ligefrem med deres skulpturelle karakter og farvevirkninger pynter på byen.

Fra La Reforma kommen til den store plads med den synkende katedral og ved siden af ruinerne af den gigantiske pyramideby, som de spanske kolonisatorer raserede til grunden, da de anlagde byen – på usikker sumpgrund, som aztekernes pyramider. De rester af *Templo Mayor*, der ikke fik kirker oven på sig efter byen Tenochtitlans erobring i 1521, blev udgravet i 1970'erne og 80'erne og er nu både museum og en gigantisk turistattraktion.

TEMA: Rejsen til Mexico

Her føler man universets puls og skræver over store tabte riger, aztekerne, det spanske kolonirige, over forsvundne århundreder.

Imperier dør også.

Det er på *Paseo de La Reforma*, tingene sker. Det er der alle demonstrationer passerer. Adskillige hver uge. Mod privatisering af olien, mod narkokrig, mod den gamle borgerlige PAN-regering og mod den nuværende PRI-regering og præsident Enrique Peña Nieto. Mod USA-imperialismen og udplyndringen af 'baggården'.

Mens vi er der demonstreres for løsning af Don Manuel Serrano, politisk

fange. Det er landarbejderbevægelsen Movimiento Antorchista, der danner kæde op gennem Reforma.

PRI sad på regeringsmagten i hele det 20. århundrede (siden 1929), men blev i 2000 afløst af det åbent borgerlige PAN. Sidstnævnte fik kun tolv år ved magten, før det blev sat på porten. Ikke mindst Felipe Calderon, der under påtryk fra USA indsatte hæren i krigen mod narko. Det har kostet mindst 60.000 døde, og skabt en ustabil situation ikke bare de mest berørte enkeltstater, men i Mexico som helhed.

Præsident Nieto blev valgt i 2012 og besluttede efter amerikansk påtryk i slutningen af 2013 at privatisere olien, symbolet på landets selvstændighed. Han er fortsat med at sætte hæren ind i narkokrigen. I januar sendte han tropper til staten Michoacan. Hærens rolle i krigen er mere end tvivlsom.

Vi sidder på en sidegade til Reforma med en gruppe mexicanske kammerater. Sidst i november 2013 afholdt PCM(m-l) sin 6. kongres, og de fortæller om dens resultater og de opgaver, den stillede dem.

- Den kapitalistiske krise har haft uhyggeligt store konsekvenser for masserne, understreger de.

Der er gennemført en lang række nyliberale reformer, også efter Nieto-regeringens – hvis parti er medlem af Socialistisk Internationale – vendte tilbage til magten. Energireform, uddannelses- og skattereformer, vendt mod arbejderklassen.

Skyskrabere på Paseo de la Reforma

Paseo de la Reforma: Også åben og grøn

- Det har skærpet klassekampen betydeligt, konstaterer de mexicanske kammerater.

Narkokrigen har udviklet sig til en national konflikt, der i nogle stater har ført til væbnet konflikt og til dannelse af folkemilitser, påpeger de.

For 20 år siden (1. januar 1994) trådte handelsaftalen NAFTA (North American Free Trade Agreement) mellem Mexico og USA i kraft. Det har været

en katastrofe for Mexico. Billig stats-subsidieret amerikansk majs væltede ind over grænsen og tvang millioner af småbønder til at lukke. Multinationale amerikanske selskaber anlagde lavtlønsfabrikker, der trykkede lønniveauet betydeligt nedad, svækkede fagforeningernes rolle og tillod ukontrolleret forurening.

Det sendte nye bølger af illegale immigrantarbejdere til USA. Der er aldrig blevet sendt så mange retur som under

præsident Obama. I fjor udviste USA 369,000 papirløse indvandrere. To millioner er udvist i Obamas præsidenttid. Langt flere end under George W. Bush.

De mexicanske marxist-leninister sætter spørgsmålet om at skabe en fælles kampenhed mellem de socialt, etnisk og geografisk splittede revolutionære og progressive kræfter i centrum.

Kongressens politiske hoveddiskussion var udviklingen af partiets taktiske linje for udviklingen af enhedsfronten og folkefronten.

Partiet vil arbejde for at samle de forskellige bevægelser i fælles komiteer på forskellige niveauer (à la sovjetter) for at udvikle dem organisatorisk og politisk til et højere niveau. Et mål er at med disse som udgangspunkt at blive i stand til at gennemføre en politisk generalstrejke – og tvinge en regering i knæ.

Den 6. kongres opstillede også en række konkrete mål for den kommende femårige periode:

- at styrke bolsjeviseringen og proletariseringen af partiet
- at styrke partiets central organ Vanguardia Operaria, nu månedsblad
- at udvide partiets rækker med mange nye medlemmer

Kongressen har styrket partidemokratiet og valgte en ny ledelse på en bredere og mere repræsentativ basis – med flere unge. Ungdomsarbejdet og udviklingen af ungdomsforbundet har høj prioritet. De er i gang med at mobilisere til deltagelse på den internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr, der finder sted til august i Tyrkiet.

De mexicanske kammerater var fulde af optimisme og understregede flere gange betydningen af, at repræsentanter fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer IKMLPO havde deltaget på kongressen.

2014 markerer 20-året for dannelsen af denne marxistisk-leninistiske verdensorganisation. Det vil også blive markeret på passende vis i Mexico, siger kammeraterne fra PCM(m-l).

Catrina og døden i livet

Af Dorte Grenaa

Der er to symbolske kvindefigurer, der hele tiden møder en her i Mexico. Dødens frue og livets moder i skikkelse af *La Calavera Catrina* og *Jomfruen fra Guadalupe*.

Man ser dem overalt – på husmure, gadehjørner, i butikker, inde i folks hjem, på T-shirt, på indkøbsnet, malerier, figurer af træ, keramik og plastik.

De går langt tilbage i historien og er samtidig en del af mange mexicaneres hverdag. Som ateist fristes man til hurtigt at afvise det som katolsk overtro og hokusfokus. Men det stikker dybere end som så – og så er det, det begynder at blive spændende.

Den meget karakteristiske kvindefigur for døden – den høje, tynde skeletkvinde i lang, fin kjole og hat med fjer og blomster – er skabt af to af det moderne Mexicos store revolutionære kunstnere, Jose Guadalupe Posada (1852-1913) og Diego Rivera (1886-1957).

Posada udgav i starten af 1900-tallet en politisk satire over den mexicanske overlases jagt efter at efterligne den europæiske overlases mode. Og deres samtidige foragt for sine egne indianske rødder og kultur. Som altid blev det overlases mode, middel- og underklassen skulle stræbe efter at efterligne.

José Guadalupe Posada: *Det elegante kranie* Ætsning 1910-12

TEMA: Rejsen til Mexico

Skeletkvinden er et billede på den fattige kikært-sælgerske på gaden, der har sultet sig ihjel for at købe den kjole, som moden dikterede.

Diego Rivera navngav hende *La Calavera Catrina* og gjorde hende til en populær skikkelse efter den mexicanske revolution gennem et stort murmaleri, som skulle samle de vigtigste personer i Mexicos historie de sidste 400 år.

Her står hun som en central skikkelse ved siden af Rivera selv som 12-årig og Frida Kahlo, hans kone, og med en stilig Posada under armen.

Skolebørn som Catrina'er i dag: *Det elegante par* og *det revolutionære par* (fra starten af 1900-tallet)

del af livet. Faktisk er det eneste, man kan være sikker på, at vi alle vil dø en dag. Så i stedet for at gå i panik eller sort ved tanken gælder om at leve livet så fuldt, som man kan, hver eneste dag.

Mexico er et land med stor rigdom og stor fattigdom. For mange gælder det også om at overleve til næste dag. Her ler man ad døden, siger de. Den skal mødes med humor, ligesom livet.

Man lever med sine døde. Min ven fortæller mig om sin far, der døde for et par år siden. På hans fødselsdag samles familie, venner og tidligere kollegaer om de ting i livet, han godt kunne lide. De spiller den musik, han holdt af, laver en lille udstilling med fotografier, en fodboldtrøje fra det fodboldhold, han fulgte, og andre ting. Man taler sammen om hans liv og de ting, han betød for en.

De Dødes Dag i november forberedes gennem flere uger. Her er man sammen med sine døde, spiser og fester med dem og fejrer alt det gode, man husker sine døde for.

Også børnene er med. Ofte tror vi, at vi skal skåne børnene fra døden, fordi vi selv er fremmedgjorte og usikre og ikke ved, hvordan vi skal tackle det. Her taler man med børnebørnene om, hvilken mad der skal laves til den døde farfar på De Dødes dag, som noget naturligt.

I de ydre ritualer er der en sær blanding af de gamle indianske ofringer til forfædrene og de katolske messer, og andre med lys og kranier lavet af sukker står side om side.

Men i sit indhold er der en god del sund fornuft.

I den neoliberale ideologi jagtes den evige sunde ungdom som den nye dans om guldkalven. Tilbedelsen af udødeligheden som den anden side af frygten for døden.

Hos os er døden blevet et tabu. Nærmest en klinisk diagnose. Noget man helst ikke taler om, hverken i familien eller med dem, man kender, der har oplevet døden af en af deres nærmeste.

Her i Mexico opfatter man døden som en

Jeg kommer i tanke om en ting, min mor sagde, inden hun døde, nemlig at

man lever så længe, der er nogen, der tænker på en.

At De Dødes Dag er en levende del af hverdagen, ses i det offentlige rum på gader og pladser. Her bygges der alt for døde populære musikere, kunstnere og sportsstjerner og andre.

Man skriver fortsat de populære *Calaveras*-rim til hinanden den dag. Humoristiske rim om personens dumheder gennem året og døden, der kommer efter en. I skolerne får eleverne en ene dag frit lejde til at skrive om deres lærere, og aviserne til at skrive om død over politikerne. Den dag tages trykket af utilfredsheden.

På mange skoler og universiteter klæder man sig ud som forskellige *Catrina*'er – den elegante *Catrina*, bruden *Catrina* osv.

Man stiller op i teams omkring kostumer, makeup og præsentation. For

pigerne er udklædningen som *Catrina* især populær, da hun er en stærk og fri kvindefigur.

Der afholdes konkurrencer i udklædning som berømte par. De mest populære er *Frida Kahlo* og *Diego Rivera*!

Da *Posada* skabte sit stærke billede af skeletkvinden, der sultede sig til døde, greb han tilbage i den stærke indianske kultur for at skildre sin nutids sociale forhold.

Den gamle Aztekergudinde for døden – kaldet *Mictecacihuatl* eller *The Lady of Death* – var hende, der holdt orden på skeletterne i Underverden. Hun stod også for aztekernes månedlange festival for de døde. Det lykkedes aldrig den katolske kirke helt at udrydde den festival. Kirken forsøgte at erstatte den med *Allehelgensdag*, og den tages så med i købet.

Hånd i hånd med Catrina

Men De Dødes Dag er den egentlige fest, hvor ens egne jordiske døde min-des som en del af livet.

En historie fra grænsen mellem Mexico og USA

Af Dorte Grenaa

Det er afrejsedag. Mentalt har vi allerede forladt Mexico. Vi har hovedet fyldt af check-in-tider og boardingpas til diverse fly hjem til København.

Men det kommer ikke helt til at gå sådan. Der er endnu en historie, vi skal have med os fra dette lands fantastiske mennesker. En historie, vi ikke kommer til at glemme.

Vores taxachauffør til lufthavnen er en lille, slank mand på et halvt hundrede år, og en menneskekender. Han lægger en dæmper på stresset ved at fortælle om de gader, vi kører igennem. Det er hans barndomsby, og et billede af, hvordan den så ud dengang, folder sig ud.

- Skolen og jeg fandt hurtigt ud af, at vi ikke passede sammen. Der tilbragte jeg ikke meget tid. Mit første engelsk lærte jeg på gaden. I ved, det var dengang, de amerikanske kunstnere kom og slog sig ned i byen. Der var ikke busser og biler, så de gik med deres varer hjem fra markedet.

"Can I help you?" kunne jeg sige, og så bar jeg deres varer op ad de stejle gader, fik drikkepenge og løb ned igen for at finde en ny kunde.

- De andre drenge blev ved med at spørge mig "Hvad er det, du siger til dem?" "Ingenting," svarede jeg. Det var jo min forretningshemmelighed.

TEMA: Rejsen til Mexico

Nu taler chaufføren amerikansk næsten uden mexicansk accent. Så det er nærliggende at spørge, om han ikke har arbejdet nordpå i USA.

- 13 gange har jeg været over grænsen. De fire gange blev jeg arresteret undervejs og sendt tilbage. Til sidst sagde de: 'Vi har dit fingeraftryk og foto, så hold op med at komme her.' Du ved, amerikanerne vil kun have, at du har et

fornavn og efternavn, så jeg gav dem forskellige kombinationer hver gang. Jeg har fem navne, så jeg skiftede dem, hver gang de tog mig. Jeg løj ikke.

O.k., o.k., så kommer jeg ikke denne vej mere, sagde jeg.

De første mange år arbejdede jeg som cowboy i Texas. Der lærte jeg intet engelsk. Alle, som arbejdede på rancherne, talte spansk. Det var først langt senere, da jeg kom til Californien, at jeg lærte sproget.

To gange var det ved at gå rigtig galt med at komme over. Første gang var på vej til Texas. Turen skulle tage syv dage, men vi kom til at gå i 15 dage. Vi gik vild på et tidspunkt. Det var dårligt vejr, og kompasset, vi havde med, var gået i stykker. Det viste nord, lige meget hvilken vej vi gik. Så vi gik i ring nogle dage og blev udmattede. Jeg var stærk dengang. Jeg var 14 år, men jeg var aldrig bange, for min far og hans ven var med.

Da maden slap op, levede vi af klapper-slanger. Og mand! De er store i Texas. Din hånd kan kun nå halvt rundt om dem. Vi kendte deres raslende lyd, så vi sprang til siden, inden de gik til angreb. Du ved, de rasler for at advarer dig om ikke at gå nærmere. Så fangede vi dem med en gren, knækkede hovedet af og smed dem over skulderen. Om aftenen lavede min far bål og stegte dem. Først skal de skæres op på langs og renses for indvolde. Skindet skal blive siddende på, det bruger du til at stege dem i.

Der er nogen, der siger at det smager som kylling. Det gør det ikke. Kødet og benene ligner fisk, men det smager af ingenting. Vi havde ingen salt, ingen chili, ingenting at krydre det med. Men det holdt os i live.

Nogle gange spiste vi bæltedyr. Min fars ven var meget skrap til at dræbe dem. Du ved, deres øjne sidder på siden af hovedet, så de kan ikke se dig, hvis du er lige foran dem. Han kunne ramme dem med en sten lige i panden. Min far havde sådan en gammeldags dobbeltbladet ragekniv, så han kunne skære kødstykkerne ud af den. Dem satte vi på pinde og ristede over ilden. Men der er så meget fedt, at de antænder hele tiden. Det tager lang tid at få kødet mørt, når du hele tiden skal have dem ud og ind af ilden.

En aften havde vi kun halvvåd brænde, og til sidst sagde min far: 'Nu er det nok, nu er de færdige.' Mand! De var saftige, det løb ned ad ansigtet og hænderne på os. Næste morgen, da det blev lyst og vi så hinanden – vi lignede en vampyrfest. Vi havde spist råt kød fyldt med blod.

Vi fik vand ved at gå efter de der vindmøller, der trækker vand op til kvæget. De, der ikke ved det, men kun går efter den korteste vej, de kommer ikke frem. Man klarer det ikke uden vand. Min far havde taget turen mange gange, han vidste det.

Så var det, jeg senere begyndte at tage til Californien for at finde arbejde. Først et par måneder som opvasker, så blev jeg piccolo, det gav gode drikkepenge. Jeg klarede mig. De fleste folk er o.k.,

Martin og hans taxa

men nogle gange render du også ind i nogle ondskabsfulde typer. De værste var faktisk efterkommere af mexicanske indvandrere, der var blevet legale med papirer.

Hvorfor kommer du her uden papirer, uden en bankkonto, uden fast ejendom og et sted at bo? spurgte de hele tiden. Mand! tænkte jeg, hvis jeg havde alt det, havde jeg da aldrig forladt mit Mexico. Men du skal passe på, hvad du siger højt til de folk.

En dag kom jeg med i et byggesjak. Det var kun amerikanere – Nick, Brian, O'Connor. De kunne intet spansk, og jeg intet engelsk. Bill, som ejede firmaet, pegede på nogle brædder og på taget, så kunne jeg jo regne ud, at jeg skulle bære dem op til ham. Næste dag viste han mig en stor stabel brædder og pegede på, hvor den skulle flyttes hen. Jeg løb frem og tilbage med brædderne som en lille myre. Jeg havde luret, hvordan de skulle stables.

Efter tre timer gik jeg over til de andre og råbte: Finito! De troede ikke på det. Bill, råbte de, mexicaneren siger, han er færdig. Det er løgn, råbte Bill og kom ned fra taget for at se. Mand! De store brød bruger mere end en dag på det – du er ansat som arbejdsdreng.

I starten råbte han altid ”Idiot, kom her”, når jeg skulle noget. Jeg forstod det ikke, tænkte det var en slags kælenavn.

Så jeg kom, når han kaldte ”Idiot”. Nej, forklarede Brian mig, det skal du ikke hedde. Årh, det gør ikke noget, svarede jeg. Men Brian blev ved. Så til sidst gik jeg op til Bill, da han igen råbte ”Idiot”, og sagde: ”Mit navn er Martin,” og så vendte jeg om og gik tilbage. Derefter hed jeg Martin.

- Man gav altid hinanden øgenavne på byggepladserne. Senere forsøgte de med at råbe ”Bønne – kom her”. Nej, hvis I vil såre mig, må I finde på noget bedre, for jeg er stolt af at spise så mange bønner, svarede jeg bare.

Bill og jeg endte med at blive rigtig gode venner. Jeg blev hos ham i 11 år, og efter et par måneder flyttede jeg ind i huset. Du er som en søn, sagde han. Hvem af de andre vil arbejde syv dage om ugen? Du siger aldrig nej. Næ, sagde jeg, jeg har ikke så meget andet at lave her end at arbejde.

Jeg lærte sproget ved at se og høre, hvad de kaldte de forskellige ting. Bill råbte oppe fra taget: Hent mig fire gange 20 tommer og ti gange ti tommer. Jeg hørte bare, han sagde *xxxcvvlmm*. Men jeg bar forskellige typer brædder op og lærte så ordene for det, han mente.

I min frokostpause begyndte jeg at øve mig på at bruge sømpistol, som de andre gjorde. Det opdagede Bill, og han så, at jeg gerne ville lære mere og bruge

min egen tid på det. Så han viste mig, hvordan jeg skulle bruge værktøj. Jeg lærte mere og mere og var ikke længe-re arbejdsdreng (lumberboy) i sjakket, men arbejdede på lige fod med andre. De andre fik 120 dollars om dagen. Jeg startede på 60 dollars, men endte til sidst helt op på 100 dollar.

Jeg var rigtig god til at sømme rammer. De store brød fik ondt i ryggen af at stå bøjet i timevis over arbejdet. Men jeg var kun halvt så stor, så min ryg kunne blive ved. Når Bill spurgte dem: *"Hvorfor er Martin dobbelt så hurtig som jer?"* Så svarede de tilbage med: *"Hvorfor kan Martin ikke nå de øverste søm?"*

Vi var nogle hårde nitter. Vi lod vores hår vokse langt ned ad ryggen, vi havde store muskler af at slæbe, var beskidte, de andre var fulde af tatoveringer. De lignede HA. Mig kaldte de Hawaiian Boy med mit lange sorte hår og min brune hud. Vi kunne lide det liv. I weekenden kørte de andre motorcykler og festede. Men de var alle dygtige arbejdere. Var du ikke en dygtig arbejder i Bills sjak, røg du ud.

11.9. 2001 gik byggeriet i stå. Ingen turde bygge. Folk blev arbejdsløse. Samfundet forandrede sig. Racismen blev hård.

- Martin, det er tid for dig at tage hjem til Mexico, sagde Bill.

Historien bliver afbrudt af et forunderligt syn uden for taxaens ruder. I bagende sol kører hundredvis af cykelryttere forbi på landevejen. Indimellem er der lastbiler med masser af ryttere på ladet, der hviler sig. Bilerne er smykkede med andre med farvestrålende papir og billeder af livets moder *The Virgin of Guadeloupe*.

- Det er pilgrimme, forklarer Martin. Det er den årlige pilgrimsfærd til San Juan de los Lagos, Jalisco. De kommer fra mange stater og cykler i dagevis fra solopgang, til den går ned. Med sig har de penge, de har indsamlet blandt familie og venner til kirken.

Det er Mexicos næststørste pilgrimsattraktion.

- Kom du nogensinde tilbage til Bill og hans sjak? spørger vi Martin.

- Ja, svarer han og kører et øjeblik i tavshed, før han fortsætter sin historie.

- Men 2004 blev den sidste gang, jeg tog af sted, når Bill ringede og sagde, at han havde brug for mig.

Som regel, når han ringede, og jeg spurgte: Bill, hvornår skal du bruge mig? så sagde han: Kom om et par uger. Så overlod jeg taxaen til min søn og havde tid til at træne med vandreture i bjergene med rygsæk, inden jeg skulle af sted.

Skilt i grænselandet forklare der er risiko for slanger og tørke forude

Denne gang svarede Bill: Jeg har brug for dig i morgen. Jeg skulle have sagt: Bill, du må give mig tid til at forberede turen. Men jeg ville vise ham, at jeg kunne komme på en dag. Så jeg tog af sted med det samme.

Vi var en gruppe på ti mennesker og to coyoter (menneskesmuglere), der skulle følge os over. Da vi skulle til at tage af sted og tage vores rygsække med vand og mad, sagde kontaktmænd: Nej, ingen rygsække. Turen tager kun tre timer. I skal løbe og gå meget stærkt, det kan I ikke med oppakning.

OK. Vi startede ud. Vi gik tre timer. Vi gik seks timer. Det blev mørkt. Vi skal blive ved med at gå, sagde menneskesmuglerne. Men vi vidste da, at de var gået vild og ikke kunne finde vej. De

var tågede i hovederne og høje på stof-fer. Så vi sagde: Vi skal sove nu. Hvis I ikke kan finde vej i lys, kan I bestemt heller ikke finde vej i mørke.

Vi gik hele den næste dag. Uden vand og mad. Jeg kunne allerede da mærke, at jeg var den, der var i dårligst form. Årene som taxachauffør havde givet mig en tyk mave og slappe muskler. Min form var dårligere end de to unge pigers, der var med. Dengang viste jeg ikke, at det skulle blive min redning. Jeg tænkte bare, hvis jeg sækker for meget bagud, bliver jeg efterladt alene her i ørkenen.

Den tredje dag blev jeg mere og mere dårlig. Til sidst faldt jeg om – og da jeg vågnede igen, var jeg helt alene. I må forstå, de andre kæmpede for deres liv, og derfor efterlod de mig, den svageste. Men mand! Jeg har aldrig været så bange i hele mit liv.

Jeg begyndte at gå efter deres fodspor, der var jo mange i sandet efter 11 mennesker. Ved en grusvej kunne jeg se, at de bare havde fortsat tværs over vejen og videre ind i ørkenen. Jeg kunne ikke gå længere. Jeg tænkte: Vejen er min bedste chance. Enten kommer nogen forbi, så jeg kan leve, eller nogen finder mig død her, så kan min familie og Bill få besked om, hvorfor jeg ikke kommer.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg sad, før en truck med to unge mexicansk udseende fyre standsede. Vi forstår ikke spansk, sagde de og ville køre videre. Vent, jeg taler engelsk, I må hjælpe, jeg er ved at dø. Ingen vand i tre dage. Tag mig med.

De turde ikke. Vi bliver arresteret som menneskesmuglere og deporteret, hvis nogen ser dig i vores bil. Du får vores vand og frokostsandwich. Gå 40 minutter tilbage ad vejen, så kommer du til en motorvej. Nogen må hjælpe dig der.

Jeg bad for mit liv. Jeg tænkte på mit barnebarn, min søn og min kone. Jeg ville ikke forlade dem, jeg elsker dem. Jeg bed al skam i mig og tiggede og græd foran de to unge mænd. Selvom

de var yngre end jeg, en voksen mand på 39 år, så græd jeg foran dem.

Til sidst sagde de to fyre: Vi kører dig tilbage til motorvejen og sætter dig af. Jeg kom om bag på ladet med vand og sandwich. Vandet kastede jeg op med det samme, kunne ikke holde det i mig. Men så kom det værste ved at være så dehydreret. Min krop var delvis holdt op med at fungere. Jeg kunne ikke åbne munden højt nok op til at proppe et stykke sandwich ind. Og jeg havde slet ikke kunnet tygge den for smerter. Mand! Jeg havde ikke overlevet 40 minutter til. Det forstod jeg der.

30 minutter senere var jeg sat af ved motorvejen og samlet op af en immigrationspatruljevogn. Fyrene dér vidste, hvordan man behandler dehydrering. Man skal have sukkervand. Så de fik Cola i mig.

Da vi kom frem på stationen, sagde de: Årh, så du er den savnede tolvte mand. Hvor er de andre? spurgte jeg. I kister, sagde de. Jeg var den eneste, der overlevede turen.

Nogle dage efter fik jeg talt med min kone. Kom hjem og bliv hos os, sagde hun. Og jeg fik ringet til Bill.

- Bill, sagde jeg, jeg var sgu nær kreperet, fordi du ville have, jeg skulle komme så hurtigt.

- Næ, Martin, det var dig, der tog af sted ude af form. Men jeg vil hellere have dig som en levende ven end død ven. Tag hjem, og jeg ringer ikke efter dig igen.

- Bill var som min anden far. Ved du, jeg betalte ikke husleje de 11 år. I stedet for husleje, Martin, sætter vi 400 dollars af din løn ind hver måned på en opsparing, sagde han. Derfor har jeg mit eget hus i dag. Og vi ringer stadig sammen, Bill og jeg.

Der gik mange år, før jeg kunne fortælle min historie, uden at tårerne løb ned ad kinderne på mig. Mand! Den grænse er farligt land. Man ved, at de illegale har penge med for at betale menneskesmuglerne. Du kan blive dræbt for 200 eller 500 pesos' skyld. Før i tiden betal-

te man, før man kom over. Men alt for mange blev bare efterladt i ørkenen for at dø, efter de havde betalt. Nu betaler man, når man er kommet frem. Men så gælder det om, at smuglerne ikke opdager, hvem der har pengene på sig.

Og i næsten samme sætning fortsætter Martin:

- Jeg vil gerne have, at I betaler mig for turen, før vi når lufthavnen. Så in-

gen ser, at der er penge mellem os.

Vi havde ikke engang opdaget, at vi næsten var nået til lufthavnen. Da vi står ud af taxaen, giver vi hinanden alvorligt hånden: Tak for din historie, Martin.

- *Jeg er glad for at I kan lide mit land, svarer han, sætter sig ind og kører væk.*

Lhasa de Sela **La Frontera: Grænsen**

*I dag tager jeg tilbage til grænsen
Jeg må krydse den igen
Det er vinden som styrer mig
og skubber mig til grænsen
og udsletter stien som
forsvinder bagud
som forsvinder bagud*

*Jeg driver mig frem under himlen
og vinterens skyer
Det er vinden som styrer dem
og ingen kan stoppe dem
Af og til slås de uden nåde
Af og til danser de
og af og til ... intet
Af og til danser de og af og til
intet.*

*I dag krydser jeg grænsen
Under himlen
under himlen
Det er vinden som styrer mig
under himlen af jern
Jeg er den sorte prik der vandrer
i lykkens udkant
i lykkens udkant.*

Oversat af Kommunistisk Politik

Lhasa de Sela (1972-2010) var en mexicansk-amerikansk sanger og sangskriver, der som voksen især levede i Canada og Frankrig. En del af barndommen tilbragte hun med at krydse grænsen i forældrenes bus. Hun udsendte tre fremragende LP'er: La Llorona (1997) The Living Road (2003) og Lhasa (2009). Hun kåredes som den bedste verdensmusikunstner fra de amerikanske kontinenter i 2005.

Terrorismens sponsorer

Af KPML/Norge

Efter krigsophidsernes ydmygende nederlag sidste år, da de skudklare marinefartøjer i Middelhavet måtte vende om, efter at Syrien tilbød at destruere alle sine kemiske våben, har NATO-banden bare ventet på en ny chance. Nu som dengang er det alene folkelig modstand og protest, som kan få imperialisterne til at besinde sig.

En rapport bestilt og betalt af Qatar – en af hovedsponsorerne bag 'oprørerne' – kan blive det næste påskud for at gå i krig mod Syrien.

Fredsforhandlingerne om Syrien ligner en parodi, allerede før de går i gang i Geneve og Montreux i denne uge. Vestens håndlangere i den såkaldte Nationalkoalition nægtede til det sidste at deltage i nogen form for fredsforhandlinger. Til slut lod de sig dog presse af deres herrer til at deltage, men fik så ordre fra USA om at trække sig, hvis Iran kom med på konferencen.

Dermed fik FN's generalsekretær Ban Ki-moon travlt med at trække den invitation tilbage, som han havde overbragt Teheran dagen i forvejen.

Helt bortset fra at Teheran er en vigtig regional aktør, er Iran også det eneste af de omkring 40 deltagerlande – bortset fra Rusland – som ikke er fjendtlig over for Bashar al-Assads regime.

Men Iran bliver altså udelukket. Det er et sikkert tegn på, at imperialisterne ikke ønsker en fredelig løsning på Syrien-konflikten.

Torturbilleder

Umiddelbart før Genèvekonferencen offentliggør CNN det, der angiveligt skulle være dokumentariske fotobeviser på systematisk tortur og udsultning af tusindvis af fanger. Beviserne skal endnu en gang pege på regimet i Damaskus, men de er heller ikke denne gang overbevisende.

Selv CNN tager forbehold i forhold til materialets sandhedsværdi. Vist er det muligt, at syriske *Mukhabarat* [sikkerhedspoliti] kan stå bag, men set i lyset af de mange fabrikerede beviser, som tidligere er blevet fremført med

Syrien og Al Qaeda

Rusland og USA
afhandler Syriens fremtid.

det formål at dæmonisere, er der alligevel grund til at være skeptisk over for udmeldinger af denne type, særlig når rapporten er lavet af London-baserede advokater på direkte opfordring fra Qatar – oprørernes og islamisternes hovedsponsor ved siden af Saudi-Arabien.

Al-Qaedas venner

Sammen med Saudi-Arabien og Qatar har USA, med NATO-blokken og Norge på slæb, skabt stadig mere uregerlige monstre i Mellemøsten og Centralasien. Hver eneste af de krige, som er iværksat siden 2001, enten direkte af imperialisterne eller via stedfortrædere, har ført til en styrkelse af eller er sket i direkte samarbejde med takfiriske terrorgrupper med tætte bånd til Al-Qaeda.

Disse salafist- og wahhabigrupper, som den islamiske front, ISIS, Jabhat al-Nusra og andre, hærger mere eller mindre uhæmmet i Irak, Libyen og i Syrien – de tre stater i Mellemøsten, som var relativt sekulære, og som havde et vist velfærdsniveau. Det lykkedes aldrig for islamisterne og Al-Qaeda at etablere sig i nogen af disse lande, før imperialisterne intervenerede.

Nu hærger Irak, Libyen og Syrien af bestialske sadister, som er opildnet, væbnet og trænet af 'den fri verden',

hvor mønsterstaten Saudi-Arabien vistnok indgår. I Syrien er de islamistiske dødspatrujer kommet ud af kontrol. Der raser en vild og grusom krig mellem 'oprørerne' indbyrdes, der kæmper om deres velgøreres gunst. Vestens syriske præmiehund, SNC og Den frie syriske hær (FSA), er kommet i defension.

Præsident Assad er kommet med en åben invitation til FSA om at gå til fælles væbnet kamp mod de takfiriske grupper. Tilbuddet er foreløbigt afvist. I mellemtiden fortsætter nedslagtningen af civile – kvinder, mænd og børn.

Forbrydelser mod menneskeheden

Mens USA, NATO og Vesten har opbygget og understøttet disse terrorister for at få et regimeskift à la Washington i stand og omdanne det arabiske forår til en frostnat, kan de, når det måtte passe dem, slå hænderne af deres religiøse dødspatrujer og kræve 'international indgriben' for at rydde op i det slagtehus, de selv har skabt.

Det er dette billede, der tegner sig stadigt tydeligere i Syrien såvel som i Irak, hvor Al-Qaeda nu kontrollerer Anbar-provinsen og har skabt et helvede for indbyggerne i byer som Falluja og Ramadi, der ikke står væsentligt tilbage for de amerikanske soldaters værk for ti år siden.

Det er et paradoks, at et undertrykkende regime som det syriske nu fremstår som det absolut mindste af to onder på slagmarken i Levanten. Men for imperialisterne forholder det sig åbenbart modsat.

De imperialistiske mordere tiltager sig retten til at definere, hvilke regimer der udøver forbrydelser mod menneskeheden. Pudsigt nok finder 'det internationale samfund' aldrig grund til at tiltale giganterne inden for krigsforbryderfaget – som USA, Frankrig eller Storbritannien. Heller ikke når de mere eller mindre åbenlyst optræder som terroristernes hovedsponsorer.

Psykisk syge rammes dobbelt – på alle områder

Sundhedsministeriet præsenterer snart en samlet plan for psykiatrien i Danmark. Allerede i efteråret løftede Astrid Krag sløret for, hvad hendes helt centrale budskab er angående sindslidende.

I artiklen* fra ministeren kan man blandt andet læse sundhedsministerens syn på hvor trist det er, at psykisk syge rammes dobbelt, blandt andet af tabuer og fordomme fra omverden og de skal have mulighed for at få den nødvendige medicin og behandling. Blandt andet en behandling på lige fod med resten af befolkningen og fysiske syge.

Jamen hvilken udstråling af politisk dobbeltmoral fra ministerens side. Jeg kan ikke finde andet ord, idet sundhedsministeren SELV har stemt for både kontanthjælpsreformen og sygedagpengereformen, som begge virkelig fjerner muligheden for at psykisk syge har råd til den nødvendige medicin og behandling og skal være raske efter 5 måneder.

At stemme for de to reformer og nu komme med "psykiske syge skal have

mulighed for" er ganske simpelt en billig omgang for sundhedsministeren, idet reformerne IKKE hjælper de psykisk syge som – netop af politikernes – nedgøres og netop lige nu slås med kommuner landet over om ressourceforløb, da de psykisk syge – af det politiske system – mødes med mistro. At ministeren så opfordrer til andre skal møde psykisk syge på lige fod med raske eller fysisk syge, ville nok for mig

KPnetBlogs

virke mere troværdig hvis systemet med ministeren i spidsen selv mødte de psykisk syge på lige fod med raske eller fysisk syge. Desværre er virkeligheden ikke sådan for psykisk syge og deres pårørende, her er mistro et nøgleord fra systemets side.

At ligestille psykisk syge med fysiske syge er også en billig omgang tom politikersnak fra ministerens side. Dét kræver at fysisk og psykisk sygdom ligestilles også økonomisk. I dag er fysisk sygdom på finansloven modsat psykisk

sygdom, der er skal søges om år efter år. Det medfører at HVER GANG der bruges én krone på fysiske sygdomme i sundhedsvæsenet bruges der under 25 øre på psykiske sygdomme, altså LANGT FRA en ligestilling af ministerens område.

Af Martin Thiemke 19. januar 2014
Følg KPnetBlogs: kpnet.dk/blogs

* Note:

politiken.dk/forbrugogliv/sundhedogmotion/ECE2185262/sundhedsminister-psykisk-syge-bliver-dobbelt-ramt/

Rejs ud

*og færdiggør jeres erhvervsuddannelse -
og kom tilbage til Danmark
en erfaring rigere.*

*Sådan skal de unge løse spørgsmålet
om praktikpladser, tænker én
af regeringens ministre. Og sådan
skyder man ansvaret fra sig -
sagt af en person, der fuldførte sin uddannelse
under hjemlandets forhold.*

*Dette viser den skade, man påføres,
efter årelang gøren og laden i det borgerlige
parlament ; - anstændighed og normal
fremtoning ophæves, forfaldet indtræffer,
og behandling påkræves under stærkt tilsyn; -
og diagnosen gives: Udelukkelse
fra omgang i det omgivende samfundsliv.*

N.B.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Man-tirs-tors 14-18

Onsdag og fredag 14-16.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Hvad gemmer loven om nye CPR-numre?

Lovforslag L110 indeholder ud over muligheden for tildeling af nye CPR-numre ved identitetstyveri, som jo helt klart er en "vindersag", også følgende kryptiske bestemmelser:

- I bilag 1, nr. 10, udgår: »beskyttelse mod forskerhenvendelse, jf. § 29, stk. 2«.

- Markeringer i CPR af forskerbeskyttelse i medfør af hidtil gældende regler bortfalder.

Meningen er, at alle fremover vil kunne blive kontaktet med en opfordring til at medvirke i et eller andet forskningsprojekt med personlige data, ofte ved at udfylde et spørgeskema. Mange forskningsprojekter foregår i private firmaer, typisk medicinalfirmaer.

Det er i dag muligt at vælge ikke at modtage den slags henvendelser, bl.a. i forbindelse med flytning. Ændringen begrundes med mindre bureaukrati, idet man jo altid kan smide henvendelsen ud, men den indføres på baggrund af, at stadig flere har valgt at sige nej tak til forskerhenvendelser, nu knap 800.000, hvilket kan vanskeliggøre repræsentative undersøgelser.

Regeringen er mørklagt mens befolkningen overvåges. Lysfest for åbenhed dec. 2013

Forskere kan godt trække på CPR-data. Det er kun den personlige henvendelse, forskerbeskyttelsen vedrører.

Det er ét eksempel på, hvorledes upopulære love forsøges gennemført ad bagvejen ved at blive lagt ind i et helt andet lovforslag. Det gjaldt f.eks. også udkastet til det lovforslag, hvor politiet kan få adgang til din patientjournal uden dommerkendelse. Den del af lovforslaget blev heldigvis droppet.

Et overvågningssamfund indføres ikke fra den ene dag til den anden, men små ændringer danner tilsammen et mønster. Lømmepakken var én brik, som

trods alle de nuværende regeringspartiers forsikring om, at den ville de afskaffe, når de kom til magten, stadig gælder. Mange midler tages i brug for at kunne modgå de folkelige opstande, der uundgåeligt vil komme mod den EU-dirigerede nyliberalistiske politik. Jo flere data der er registreret om befolkningen, des lettere bliver det at stigmatisere eller uskadelliggøre mindre grupper og sætte dem op imod hinanden. Dertil skal lægges

industriens spekulation i meta-data, altså opsamling af så meget viden som muligt om vores liv og færden til brug for målrettet markedsføring, særligt i fødevarer- og medicinal- og sygehusindustrien.

Efter EU-valget er køreplanen blandt andet en ny persondataforordning, en forordning, der diskuteres i Tyskland og Storbritannien, som også har muligheden for at blokere for den. Tilretningen af CPR-registeret er fjernelsen af en sten på vejen for Danmarks opfyldelse af de krav, der kommer med den.

GBe

Kommunistisk Politik Indhold nr. 2 - 2014

TEMA: Rejsen til Mexico

Stop SR-regeringen! s. 2

8. marts: Sammen ruller vi
fremtiden ud s. 4

Stem Nej til OK 2014 s. 6

DONG: Regeringen for de
pengegridske s. 8

Sladrehanken s.11

8. februar –

8. marts 2014 s.12

De rige og Mexicos olie s. 14

Blandt marxist-leninister i
Mexico City s. 15

En historie fra grænsen
mellem Mexico og USA s. 18

Syrien og Al Qaeda s. 22

Verden ifølge Latuff

**De 85 rigeste ejer mere end de 3,5 mia. fattigste tilsammen.
Denne tragedie har et navn: kapitalismen!**